

Chris Carter

A KERESZTES GYILKOS

Chris Carter

A KERESZTES GYILKOS

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Crucifix Killer

Copyright © Chris Carter, 2009

Hungarian translation © Markwarth Zsófia

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
MARKWARTH ZSÓFIA

A borítót
KENYÓ ILDIKÓ
tervezte

ISBN 978 963 452 473 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

1. fejezet

Augusztus 3., péntek, reggel 10 óra 25 perc

– Halló! Hunter nyomozó beszél.

– *Helló, Robert! Van egy meglepetésem a számodra.*

Hunter összerezett, kis híján elejtette a kávéscsészét. Nagyon is jól ismerte a fémes hangot. Pontosan tudta, mit jelent a hívása – egy újabb megcsonkított holttestet.

– *Mikor hallottál utoljára a társadról?*

Hunter idegesen végignézett a szobán, hátha meglátja Carlos Garcíát.

– Láttá már valaki Garcíát ma reggel? – kiabált át az irodán, miután elnémította a mobiltelefont.

A többi nyomozó némán, döbbsen nézett egymásra, amiből Hunter máris tudta a választ.

– Tegnap óta nem – felelte Maurice nyomozó a fejét ingatva. Hunter újra megnyomta a némítógombot.

– Mit művelt vele?

– *Most már figyelsz rám?*

– Mit művelt vele? – ismételte meg Hunter határozottan.

– *Mint mondtam, egy meglepetésről van szó, Robert* – szólt a fémes hang nevetve. – *Kapsz még egy esélyt. Talán most majd összekapod magad. Egy órán belül légy a régi Pacific Alley 122. alagsori mosodájában Dél-Pasadenában. Egyedül gyere, különben a társad*

meghal. Ha nem érsz oda egy órán belül, akkor is meghal. És hidd el, Robert, nagyon lassú és fájdalmas halála lesz.

Abban a pillanatban megszakadt a hívás.

2. fejezet

Hunter hatalmas léptekkel rohant lefelé a Kelet-Los Angeles-i épület lépcsőjén. Minél lejjebb ért, annál sötétebb és melegebb lett. Az inge csuromvizes volt az izzadságtól, szoros cipője nyomta a lábát.

– Hol a pokolban van a mosoda? – suttogta az alagsorba érve.

A sötét folyosó végén fény szűrődött ki egy zárt ajtó alól. A férfi a társa nevét kiabálva futni kezdett felé.

Nem kapott választ.

Hunter előhúzta a Wildey Survivor félautomata pisztolyát, és az ajtótól jobbra a falnak vetette a hátát.

– Garcia...

Csend.

– Zöldfülű, odabent vagy?

A szobából tompa puffanás hallatszott. Hunter felhúzta a pisztolyát, és vett egy mély lélegzetet.

– A francba!

Továbbra is a falnak támaszkodva jobb kezével belökte az ajtót, és a fegyverével egy lehetséges célpont után kutatva óvatosan belépett a szobába. Vizelet- és hányásszag csapta meg az orrát, amitől köhögve hátrahőkölt.

– Garcia!... – kiáltotta újra.

Csend.

Hunter nem sokat látott kintről. A szoba közepén lévő kis faasztal fölött lógó villanykörte fénye túlságosan gyenge volt ahhoz, hogy bevilágítsa a helyiséget. Vett egy újabb nagy lélegzetet, és

előrelépett. Az eléje táruló látványtól felfordult a gyomra. Garciát egy plexiládában lévő életnagyságú kereszthez szögezték. A sebeitől távozó vér hatalmas tócsában gyűlt össze a kereszt tövében. Csak egy alsónadrág volt rajta, meg egy tüskés korona a fején, vastag fémhegyei a koponyájába fúródtak. Vér folyt le az arcán. Halottnak tűnt.

Elkéstem, gondolta Hunter.

Közelebbről is megvizsgálva a ládát döbbsen látta, hogy egy szívmonitor is van benne. A vékony vonal egyenletesen mozgott fel-le. Garcia életben volt – még.

– Carlos!

Semmi mozgás.

– Zöldfűlű! – kiabálta Hunter.

Garcia nagy nehezen résnyire kinyitotta az egyik szemét.

– Tarts ki, haver!

Hunter körbenézett a sötét helyiségben. Meglehetősen nagy volt, tizenötször tízméteresre saccolta. A földön koszos rongyok, használt fecskendő, crackpipák és törött üvegek hevertek szanaszét. Az ajtótól jobbra a sarokban egy régi, kopott kerekesszék állt. A szoba közepén lévő faasztalon egy hordozható kazettás felvevő és egy „Játssz le!” üzenet virított. Hunter megnyomta a lejátszógombot, és a már ismerős fémes hang recsegett az apró hangszóróból.

– *Helló, Robert! Gondolom, idejében érkezted.*

Szünet.

– *Nyilván felfogtad már, hogy a barátodnak segítségre van szüksége, de ahhoz, hogy segíthess neki, követned kell néhány szabályt... az én szabályaimat. Ez egy roppant egyszerű játék, Robert. A barátod be van zárva egy golyóálló ládába, így nem sok értelme van rálőnöd. Az ajtajánál találsz négy színes gombot. Az egyik kinyitja a ládát, a másik három... nem. A feladat egyszerű, válassz ki egy gombot. Ha jót nyomsz meg, az ajtó kinyílik, kiszabadíthatod a társadat, és már ki is sétálhattok a szobából.*

Egy a négyhez, hogy megmentse Garcíát – cseppet sem kedvező esélyek, gondolta Hunter.

– *És most jön a dolog mókás része – folytatódott az üzenet. – Ha a három gomb egyikét nyomod meg, azonnal nagyfeszültségű áram zúdul a barátod fején lévő koronába. Láttál már villamosszékből kivégzett embert? – kérdezte a hang jéghideg kacajjal. – A szeme kipukkad, a bőre felkunkorodik, mint a szalonna, a nyelve visszahúzódik, amitől megfullad, a vére felforr, az erei szétdurrannak, az artériái szétnyílnak. Páratlan látvány, Robert!*

Garcia szívverése felgyorsult. Hunter látta, hogy egyre hevesebben mozog a szívmonitoron ugráló vonal.

– *A legviccesebb részről még nem is beszéltem...*

Hunter valahogy sejtette, hogy nem az elektromos trükk az egyetlen csavar a helyiségben.

– *A láda mögé elég robbanószert rejtettem ahhoz, hogy a levegőbe repítse az egész kócerájt. A robbanószerek a szívmonitorra vannak kapcsolva, és ha egyenes vonalat érzékelnek... – Ezúttal hosszabb szünet következett. Hunter tudta, mit fog mondani a robotszerű hang.*

– *Bumm... a hely felrobban. Szóval, Robert, ha rossz gombot nyomsz meg, a barátod miattad hal meg, ráadásul nem sokkal utána te is követed.*

Hunter érezte, ahogy dörömböl a szíve, a homlokán végigcsorgó izzadság csípte a szemét, nyirkos keze reszketett.

– *Mégis van választásod, Robert. Nem kell megmentened a társadat, elég, ha magadat mented meg. Menj el most, és hagyd egyedül meghalni. Senki sem fogja tudni, csak te. Együtt tudnál élni a gondolattal? Vagy inkább kockáztatnád miatta az életed? Válassz egy színt, van hatvan másodperced. – Sípólás hallatszott a hangszóróból, majd csend lett.*

Hunter egy piros digitális kijelzőre lett figyelmes Garcia feje fölött. 59, 58, 57...